

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: V. K.,** zastoupen JUDr. Ladislavou Palatinovou, advokátkou, se sídlem Kroměříž, Vejvanovského 468, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 317/2003 - 34 ze dne 2. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 317/2003 - 34 ze dne 2. 4. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1338/LE - VL02 - VL02 - 2003 ze dne 8. 12. 2003. Tímto rozhodnutím žalovaného byla stěžovatelova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud,

který ve věci rozhodoval, se nezabýval v žalobě namítaným porušením § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád). Žalovaný dle stěžovatele vycházel z jediného pohovoru, který s ním byl v rámci azylového řízení veden, přitom další skutečnosti týkající se postavení občanů v zemi jeho původu si neopatřil. Ze zpráv, které si žalovaný mohl opatřit, by dle stěžovatele vyplynulo, že splnil podmínky pro udělení azylu podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak se žalovaný ve správním řízení ani nezabýval existencí překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ponechal kasační stížnost bez vyjádření.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel si v zemi svého původu půjčil peněžní částku ve výši 8000 USD na zahájení činnosti posilovny. Bylo dohodnuto, že jde o bezúročnou půjčku. Peníze však nemohl splatit. Věřitel mu po určité době začal vyhrožovat, nějací muži stěžovatele vyzvali, aby si k nim sedl do auta, když tak učinil, odvezli jej do lesa, tam mu vyhrožovali a udeřili jej, poté jej odvezli zpět. Vyhrožovali mu, že pokud nezaplatí, příště jej v lese ponechají. To bylo důvodem jeho odjezdu ze země původu. Na příslušné orgány v zemi svého původu se stěžovatel neobrátil, podle něj to nemělo smysl. Do protokolu o pohovoru dne 2. 12. 2003 výslovně uvedl, že jiné důvody, pro které žádá o azyl, neexistují. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že v případě stěžovatele byly dány důvody pro odmítnutí jeho žádosti jako zjevně bezdůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona a v tomto smyslu vydal dne 8. 12. 2003 své rozhodnutí. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou, v níž v obecné rovině namítal porušení § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu a popisoval situaci v zemi svého původu před svým odjezdem do České republiky. Odlišně od svých vyjádření učiněných v průběhu správního řízení uvedl, že se poté, kdy mu začalo být vyhrožováno a kdy jej neznámí muži odvezli do lesa, pokusil podat trestní oznámení na policii. V policistovi stěžovatel poznal jednoho z těch, kteří jej odvezli do lesa, oznámení bylo nejprve se stěžovatelem sepsáno, ale pak zničeno a stěžovateli bylo nabídnuto, že jeho dluh bude vyrovnán odvozem drog do Ruska. Krajský soud však jeho žalobu zamítl, neboť shodně s žalovaným dospěl k závěru, že v případě stěžovatele byla žádost o udělení azylu podána zjevně bezdůvodně. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 6. 5. 2004 a ten jej dne 19. 5. 2004 napadl kasační stížností.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel vytýká krajskému soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (jde o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), neboť pokud by si opatřil příslušné důkazy, dospěl by k závěru, že podmínky tam uvedené jsou v případě stěžovatele splněny. Dále stěžovatel napadá, že se krajský soud nezabýval jím řádně namítaným porušením § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Tato tvrzení by bylo možno obecně subsumovat pod kasační důvod podle § 103 odst. 1

písm. b) či d) s. ř. s. a ze všech těchto důvodů shledává Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v mezích uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Namítá-li stěžovatel nezákonnost napadeného rozsudku v důsledku nesprávného posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu soudem v předcházejícím řízení, pak nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Omezil-li se stěžovatel v průběhu správního řízení na poukaz na své ekonomické potíže spojené s nemožností splatit dluh vůči svému věřiteli, přitom výslovně uvedl, že se na policejní či jiné obdobné orgány v zemi svého původu neobrátil, neuvedl nic, co by nasvědčovalo, že by v zemi svého původu mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Pronásledováním je totiž ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Ze žádného z tvrzení stěžovatele, jimiž odůvodňoval v průběhu správního řízení svoji žádost o udělení azylu, nelze dovozovat existenci prvku represe ze strany státu, a to ani nepřímé. Tak by tomu mohlo být za situace, pokud by se stěžovatel dožadoval ochrany u příslušných orgánů v zemi svého původu (v daném případě zejména policejních) a ochrana mu poskytnuta nebyla. Nic v tomto směru stěžovatel v průběhu správního řízení netvrdil, výslovně prohlásil, že jiné důvody jeho žádosti o udělení azylu neexistují, návrhy na doplnění dokazování ze strany žalovaného neučinil a jeho tvrzení z pohledu důvodné aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu potřebu dalšího dokazování ze strany žalovaného nevyvolala.

Krajský soud podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází při svém přezkumu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Pokud tedy sám stěžovatel v průběhu správního řízení vymezil důvody, pro které žádal o udělení azylu, toliko svými ekonomickými problémy, pak krajský soud k jeho tvrzením učiněným v žalobě, podle nichž se na policejní orgány marně obracel, z čehož dovozoval porušení § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu zákona ze strany žalovaného (neboť jiná argumentace ohledně porušení těchto ustanovení v žalobě obsažena není), nemohl přihlížet. Šlo o tvrzení, jež bylo ve vztahu k jeho předchozím tvrzením ohledně jeho snahy žádat o pomoc policejní orgány tvrzením kontradiktorním a vybočujícím ze skutkového stavu, z něhož žalovaný na základě stěžovatelových vyjádření oprávněně vycházel. Přestože by byl Nejvyšší správní soud připraven aprobovat takový postup krajského soudu, pokud by se tento soud samostatně a jasně vyjádřil ohledně důvodů, proč se uvedenými tvrzeními stěžovatele učiněnými v žalobě nezabýval, s ohledem na shora popsané skutkové okolnosti lze dovodit, že soud se s nimi implicitně vypořádal při přezkumu důvodnosti aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Rozsah dokazování před žalovaným byl odvislý od toho, jaká tvrzení a jaké návrhy důkazů na jejich podporu stěžovatel žalovanému v průběhu správního řízení předložil. Netvrdil-li stěžovatel nic, z čehož by bylo možno alespoň hypoteticky dovodit možnost splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak je shora uvedeno, pak aniž by bylo zapotřebí provádět další dokazování, bylo důvodu k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona, neboť tam podávané podmínky byly naplněny. Proto se žalovaný nedopustil

stěžovatelem blíže nespecifikovaného porušení § 3 odst. 4 správního řádu, neboť pro účely aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, ani obdobným způsobem obecně namítaného porušení § 46 správního řádu, neboť z ničeho nelze dovodit, že by tam podávané podmínky rozhodnutí žalovaného nesplnilo. S ohledem na kontext stěžovatelových námitek obsažených v žalobě ve vztahu k jeho tvrzením učiněným v průběhu správního řízení a k právní normě, o níž žalovaný opřel svoje rozhodnutí, není napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným. Nevyslovil-li se krajský soud takto v napadeném rozsudku, lze mu to sice Nejvyšším správním soudem formálně vytknout, avšak tento dílčí nedostatek nijak neovlivnil ani správnost závěru, k jakému krajský soud dospěl. Není tedy důvodu napadený rozsudek k uplatněným námitkám rušit.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti dále tvrdí, že žalovaný porušil § 3 odst. 3, § 32 odst. 1 a § 47 odst. 3 správního řádu, avšak krajský soud se jeho námitkami nezabýval, pak této námitce přisvědčit nelze, neboť taková pochybení stěžovatel v žalobě nenamítal. Tvrzení stěžovatele, jimiž byl vymezen rozsah přezkumu krajským soudem, ani podle obsahu k porušení uvedených ustanovení správního řádu nesměřují (stěžovatel namítal toliko porušení § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu, jak Nejvyšší správní soud již shora uvedl), a tedy má-li krajský soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené výroky rozhodnutí zásadně přezkoumávat v mezích žalobních bodů, pak nezabýval-li se dodržením těchto ustanovení v řízení před žalovaným, nepochybil.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že stěžovatelovy námitky důvodnými nejsou. Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu